

Академикъ А. Е. Ферсманъ

Желѣзниятъ гладъ

Азъ искамъ да уплаша читателя и да му нарисувамъ картината на онова, което би се случило съ човѣка, ако той, като станѣше въ едно прекрасно утро, би узналъ, че всичкото желѣзо по повърхнината на земята е изчезнало и че отъ никжде вече не може да се достави. Наистина, той би узналъ това по единъ доста чувствителенъ начинъ, защото въ момента на това събитие, неговия креватъ би изчезналъ, всичкитѣ мебели щѣха да се разпаднатъ, всичкитѣ гвоздеи да се унищожатъ, таванитѣ да паднатъ и покривитѣ да се разрушатъ. На улицитѣ би имало ужасно разрушение: нѣмаше да има вече релси, вагони, параходи, не би имало каруци, екипажи, решетки; дори настилката по улицитѣ би се превърнала въ глинесть прахъ, а растенията би почнали да ослабватъ и загиватъ безъ животворния металъ.

Разрушението би преминало като ураганъ по цѣлата земя, и загиването на човѣчеството би станало неминуемо. Впрочемъ, самъ човѣкъ вѣроятно не би доживѣлъ до този моментъ, защото, като изгуби три грама желѣзо отъ тѣлото и кръвта си, той щѣше да престане да съществува преди още да се разиграятъ нарисуванитѣ събития. Да изгуби човѣкъ всичкото си желѣзо — петъ хилядни процента отъ своето тѣло — би било смъртъ за него!

Ние сме деца на желѣзния вѣкъ: около сто милиона тона отъ този металъ поглъщаме ние ежегодно; въ нѣколко месеца презъ войната изхвърляхме отъ своитѣ орджия и минохвъргачки